

Cesvaines evaņģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

Nr. 8(127)

2020.gada 2.augusts – 30.augusts

GANASLEJA

Draudzes mācītājs Reinis Bikše

Mīļā draudze, vēlos šoreiz Gana slejā dalīties ar mūsu jauniešu laivu brauciena tēmu. 20. un 21. jūlijā bijām brīnišķīgā piedzīvojumā ar jauniešiem. Divas dienas devāmies ceļojumā ar laivām pa Aiviekstes upi. Ceļojumu iesākām no Lubānas ezera un to noslēdzām pie Lubānas draudzes mācītājmuižas. Tās bija divas piepildītas dienas, kurās varējām baudīt skaisto dabu, slavēt Dievu, sadraudzēties, izlīt, daudz dziedāt, cept kartupeļus ugunskurā, gulēt teltīs un dzirdēt Dieva vārdu.

Mūsu piedzīvojumā pārdomājām 3. Psalmu, kas runā par Dāvidu, kad viņš gāja cauri grūtībām. Ieklausies Dāvida lūgšanā: Dāvida dziesma, kad viņš bēga no sava dēla Absaloma.

Ak, Kungs, cik daudz gan man pretinieku! Cik daudz tādu, kas ceļas pret mani! Daudz ir to, kas saka uz manu dvēseli: "Tai pestīšanas nevaid pie Dieva!" Bet Tu, Kungs, esi mans vairogs, kas mani sargā, mans gods un tas, kas paceļ manu galvu. Skaļā balsī es piesaucu Tei, Kungu, un Viņš atsaucās man no Sava svētā kalna. Es apgūlos un aizmigu, un nu es esmu pamodies, jo Tu Kungs mani sargā. Es nebīstos no daudzajiem tūkstošiem, kas visapkārt nostājušies pret mani. Celies, Kungs, palīdzi man, mans Dievs! Jo Tu sīti pa vaigiem visiem mani ienaidniekiem, Tu bezdievīgiem satrieci zobus. No Tā Kunga nāk palīdzība, Tava svētība lai plūst pār Tavu tautu!

Psalmi ir dziļa saruna ar Dievu, lūgšanas, kas izteiktas no sirds. Lasot un pārdomājot Psalmus pamanīsi, ka Dāvids tur neslēpj savas sajūtas un izsaka Dievam gan prieku, gan lielas skumjas, gan dusmas par kādiem notikumiem.

Dāvids pazina lūgšanu dzīvi Dieva priekšā. Tā nebija tikai savu emociju izstāstīšana, bet gan patiesā ticībā izteikta lūgšana Dievam. Apustulis Pāvils atgādina par lūgšanu: „Esiet priecīgi vienumēr, **lūdziet bez mitēšanās Dievu**. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.” /1.Tes 5:16-18/

Dāvids pazina regulāru lūgšanu dzīvi un grūtajā brīdī iesāka ar izsaucienu: “**Ak, Kungs**, cik daudz gan man pretinieku!”. Dāvida dzīvība un viņa aicinājums būt par ķēniņu ir apdraudēts. Absaloms, viņa dēls, grib nogalināt viņu un Dāvidam nākas bēgt un slēpties. Fiziski apdraudēts un arī Dieva aicinājums būt par Ķēniņu ir apdraudēts. Kā Dāvids jutās? Dievs viņu bija svētījis un iecēlis par ķēniņu, bet šajā dzīves brīdī nekas par to neliecināja. Viņš šķietami bija palicis viens.

Ticības brāļi un māsa, arī mums ir dots apsolījums: “*jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva tpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā*” /1.Pēt. 2:5/

Daudziem arī šodien ir dzīvības briesmas, veselības vai apstākļu dēļ. Daudziem ir nemiers viņu sirdīs par savu piepildījumu dzīvē. Mums var būt bailes, kā toreiz Dāvidam un iespējams arī tev jāsaka: „Tik daudz ir pretinieku.” Mēs zinām, ka Jēzū Kristū esam izredzēta cilts un ķēnišķīgi priesteri un tieši to velns cenšas laupīt un iespējams ir dzīves brīži, kuros šķiet, ka esmu viens.

Tad, lai lūkojamies Dieva vārdā, jo tikai Viņa vārds ir mūsu stiprais pamats. To ir svarīgi izcelt it īpaši šajā laikā, kad tiek aicināti meklēt sevī rīkoties, kā mūsu sirds saka priekšā. Dāvids nemeklē sevī atrisinājumu, bet nāk pie Dieva. Pāvils raksta: “*Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs.*” /Rom 7:18/ un turpat mēs varam redzēt ticībā stiprinātu vīru, kas saka: “*Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds paļaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība, mana sirds ir liksma, ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.*” /Ps.28:7/

Dāvids piedzīvo lielas bailes un ar tām mums visiem nākas sastapties, bet ieraugi kā viņš var teikt: “*Es nebīstos no daudzajiem tūkstošiem, kas visapkārt nostājušies pret mani.*” /Ps.3:7/

Bailes mēs varam iedalīt divās daļās - bailēs un trauksmē. Ir labi, kad mums ir bailes no augstuma, no liela ātruma, jo tā mēs tiekam pasargāti. Tās ir veselīgas un labas bailes, bet ir arī trauksme. Tā ir daudz dziļāka un aizskar mūsu būtību. Piemēram, ja reiz esmu sabijies peldot, tad trauksme būs tā, kas man liks baidīties un uztraukties pat esot blakus ūdenim. Aizvien vairāk varam dzirdēt par trauksmi cilvēkos. Trauksme ir dziļākas bailes par sevi, vai esmu īstā vietā, vai esmu vajadzīgs, vai esmu mīlēts. Trauksme var būt paralizējoša.

Dāvids bija grēkojis pret Dievu un zināja, ko nozīmē būt atkritušam. Nemiers, trauksme, kad mūsu attiecības ar Dievu nav sakārtotas. Dāvids izsaucas: „*Daudz ir to, kas saka uz manu dvēseli: „Tai pestīšanas nevaids pie Dieva!” Vai esmu apžēlots, vai drīkstu nākt Dieva priekšā. Grēks ir tas, kas mūs atšķir no Dieva.*

Tikai, kad esam apžēloti un grēka lāsts ir dzēsts, mums var būt miers ar Dievu. Apustulis Pāvils raksta: „*Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.*” /Rom. 5:1/ Dāvids ir piedzīvojis Dieva žēlastību tādēļ viņš var teikt: „*Bet Tu, Kungs, esi mans vairogs, kas mani sargā, mans gods un tas, kas paceļ manu galvu.*” /Ps. 3:4/

Tu Kungs, esi mans vairogs - vārda „vairogs” nozīme ir plašāka nekā mēs to iztēlojamies. Tas nav mazs vairogs, bet gan tā nozīme ir aptvert, apņemt no visām pusēm un aizstāvēt. Dievs apsedz ar savu roku Dāvidu, un mēs ticībā zinām, ka katru savu bērnu Dievs tur savās rokās. Šo vārdu mēs sastopam arī pie Ābrahāma, kur tam Dievs saka: „*Nebīsties, Ābrām, Es esmu tavs vairogs, un tava alga ir ļoti liela.*” /1.Moz. 15:1/ Ābrahāma ceļš nebija viegls un nebija bez problēmām, bet tam bija pāri Dieva svētība, un tā ir ikvienam, kas tic uz Jēzu Kristu un savu pamatu liek uz Dieva vārdu. Vairogs, kas mani sargā, kad jāiet cauri grūtībām. Dāvids šajās bailēs un briesmās varēja teikt Tu Kungs esi mans vairogs - tā ir ticība, kas tveras pie Dieva vārda. Ticības dzīve ir ceļš cauri grūtībām, svēttapšanas ceļš. Pārbaudīti un slīpēti Dieva rokās, bet aizvien zem Viņa vairoga.

Apustulis Pēteris ļauj ieraudzīt vērtību: „*Tad jūs liksmosities, tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.*” /1.Pet. 1:6-7/

Tu Kungs esi mans gods, kas paceļ manu galvu - Dāvidam vairs nebija ārēja goda un savu galvu viņš nevarēja pacelt. Dāvids izmeklēja savu sirdi un saprot, ka nedz slava, vara un tas, kas viņam bija dots nav pamats mieram. Bet gan tas, ko Dievs saka par mani.

Mācītājs Vilhelms Bušs brīnišķīgi raksta par Psalmu vārdiem: „*Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirds.*” Tā Dieva mīlestības straumes neplūst no lepnām akmens sirdīm. Ūdens plūst lejup, pie tiem kas zem. Lejā ir ļaudis, kurus Dievs ir salauzis, atklājis viņu pazūdošo stāvokli, kuri grib kļūt citādi, bet nezina kā tas varētu notikt. Uz tādiem plūst Dieva mīlestības straumes. Tādas salauztas sirdis Dievam ir mīļas, tādēļ, ka tās tik ļoti uzņem Dieva mīlestību.“

Dāvids ļaujjas uz Dieva žēlastību un ne uz savu taisnību, spēku, varu. Dāvids slavē Dievu un pateicās Viņam. Cik grūti ir slavēt un pateikties, kad mūsu dzīvē ir grūtības un pārbaudījumi. Pāvils Efezas draudzei atgādina: „*Pateicieties vienumēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā.*” /Ef. 5:20/ Dievs nav tevi aizmirsis! Vērs savu skatu uz Dievu, ne uz savu spēku!

Te ir norāde uz Jēzu Kristu, kurš krusta nāvē tika kārdināts ļaunties uz sevi. Jūdi sacīja: „*Cītiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Kēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.*” /Mat.27:42/ Jēzus palika uzticīgs Dieva noliktajam ceļam. „Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!” /Ps. 27:14/

Skajā balsī es piesaucu To Kungu, un Viņš atsaucās man no Sava svētā kalna. Dāvids sauc uz To Kungu: „Kā es varu zināt, ka esmu Tevis mīlēts” un mēs lasām, ka Dievs atsaucās no Sava svētā kalna. Tam ir izšķiroša nozīme. Svētais kalns, tabernākuls viss svētākā vieta, kur tika pienesti upuri par tautas grēkiem. Te ir norāde uz Jēzu Kristu, kurš ir upuris caur kuru mēs esam izpirkti un ietērpti Viņa taisnībā.

Pāvils tevi un mani stiprina sakot: „*Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs!”*

Dieva gādīgā roka ir ar mums!

„...un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās”
/Apd.2:42/

Mācītājs Roberts Feldmanis par dievkalpojuma kārtību ir sacījis: „Pestītājs nav norādījis dievkalpojuma kārtību, bet gan iestādījis svētos iestādījumus: Kristību un Sv. Vakarēdienu, ir mācījis, kā Dievu lūgt, devis mācekļiem varu piedot grēkus. Viņš pats ir Dieva nams, Sava Tēva atspīdums. Viņš pats nav kristījis, bet atstājis pilnvaras to darīt Saviem mācekļiem. Savu klātbūtni Viņš ir atstājis ar vīnu un maizi. – Dievkalpojumā mēs meklējam atrast šīs saites ar Viņu. Apustuļi, mācekļi sapulcējās templī, bet arī jau nošķīrās nost no jūdu dievkalpojuma. Tālāk viņi rada draudzi, kas pastāv lūgšanās, maizes laušanā un sadraudzībā. Tā radās dievkalpojums ar trim elementiem: Dieva lūgšana – mūsu valodā – liturģija; apustuļu mācība – sprediķis; maizes laušana – Svētais Vakarēdiens.”

Apzinoties dievkalpojuma svarīgo lomu ikkatra kristieša dzīvē, šajā un nākamajās draudzes avīzēs mēs kopīgi varēsim apskatīt un dziļāk iepazīties ar dažādām dievkalpojuma norisēm daļām, palūkoties uz to nozīmi mūsu ticības dzīvē, un no jauna atkal apzināties Dieva dāvāto žēlastību, ar kuru Viņš nāk pie mums dievkalpojumā. Nākamajās reizēs plašāk tiks apskatītas tādas dievkalpojuma daļas kā grēksūdze, Vārda daļa, lūgšanas, Svētais Vakarēdiens u.c. Bet šajā reizē palūkosimies vispārīgi uz visu dievkalpojumu un tā būtību.

Kas ir dievkalpojums?

Vairums cilvēku ir pārliecināti, ka Baznīcas dievkalpojuma galvenā tēma ir bauslība, tas, ko mēs dodam Dievam. Visas nedēļas garumā mēs strādājam savam darba devējam. Mēs atvēlam laiku saviem bērniem. Mēs ziedojam līdzekļus savai kopienai. Tā nu svētdienās šķistu tikai pareizi atvēlēt laiku, lai kaut ko dotu Dievam. Mēs ziedojam naudu. Mēs slavējam Dievu, pateicamies Viņam un dodamies mājās. Bet tā gluži nav patiesība.

Jēzus reiz stāstīja par farizeju, kuram bija līdzīgs uzskats par dievkalpojumu. „*Divi cilvēki ienāca templī Dievu lūgt, viens bija farizejs un otrs – muitnieks. Farizejs, nostājies savrup, lūdza tā: Dievs, es tev pateicos, ka neesmu kā pārējie cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības apgānītāji vai kā šis te muitnieks; es gavēju divreiz nedēļā un dodu desmito tiesu no visa, ko iegūstu.*” (Lk.18:10-12) Visos šajos farizeja izteikumos kā centrālo objektu mēs varam ieraudzīt vārdu „es” - „Es pateicos”, „Es gavēju”, utt... Bet Jēzus iepretim šim farizejam nostāda parastu muitnieku. Ir rakstīts: „*Bet muitnieks, attālāk stāvēdams, neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet, sītot sev pie krūtīm, sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!*” (Lk.18:13) Šeit mēs ieraugām kaut ko pavisam citu. Centrālais objekts muitnieka īsajā lūgšanā ir „Dievs”. Un tā ir atslēga uz dievkalpojuma būtību.

Pats vārds „Diev – kalpo – jums” atklāj tā patieso jēgu un būtību. Mēs nākam uz dievkalpojumu, nevis lai kaut ko dotu Dievam, bet mēs nākam, lai no Dieva saņemtu, lai Dievs kalpotu mums.

Kādi no mūsu draudzes noteikti jau ir dzirdējuši, ka Lutērs esot skaidrojis dievkalpojumu kā cilvēku, kas nāk ar tukšu maisu. Dievkalpojuma ievadā pār mums atkal tiek piesaukts trīsvienīgā Dieva vārds (Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā!), kas tika piesaukts arī mūsu kristībā. Šis vārds ir žēlastība, žēlsirdība un piedošana, kas tiek ielikta mūsu „maisā”. Mēs tam pievienojam vienīgi „Āmen!”, tas ir, „Jā, tā tas ir. Tas ir manā maisā.”

Tad mēs nožēlojam grēkus – „Mīļais Dievs, mans maiss ir tukšs” – un mācītājs pēc Kristus pavēles mums pasludina grēku piedošanu. Un atkal mēs sakām: „Āmen! Tas ir manā maisā.”

Tad dievkalpojumā seko Svēto Rakstu lasījumi, kuros Dievs dāvā vēl vairāk žēlastības un žēlsirdības. Sprediķis ir pilns ar grēku piedošanu Kristū, Evaņģēliju, kas ir „*Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic.*” (Rom.1:16) Un sprediķa noslēgumā mēs arī varam tikai pievienoties, sakot: „Āmen! Arī tas ir manā maisā”

Tiek pasniegts Svētais Vakarēdiens, un mēs saņemam Kristus vārdus: „*Nemiet un ēdiet! Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To dariet mani pieminēdami!... Nemiet un dzeriet visi no tā! Šis biķeris ir Jaunā Derība Manās asinīs, kas par jums un par daudziem top izlietas par grēku piedošanu. To dariet, cikārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami!*” Mēs saņemam Jēzus miesu un asinis un atbildam ar „Āmen!”

Mūsu maiss turpina pildīties arī Ārona trīskāršās svētības laikā: „Tas Kungs tevi svētī un tevi

pasargā! Tas Kungs apgaismo savu vaigu pār tevi un ir tev žēlīgs! Tas Kungs paceļ savu vaigu uz tevi un dod tev mieru!" Un mēs atbildam: „Āmen! Arī tas ir nokļuvis manā maisā!"

Nevar noliegt, ka mēs dievkalpojumā arī lūdzam un pateicamies Dievam par Viņa dāvanām. Mēs slavējam Viņu. Mēs apliecinām, ka Viņš ir Kungs. Taču galvenais ir tas, ko Dievs ir darījis, lai piepildītu mūsu „maisu” ar piedošanu, mieru, mīlestību un žēlsirdību.

Bet Dievs mūsu maisus nav pildījis tāpat vien. Kad mēs aizejam no dievkalpojuma ar pilnu maisu pār plecu, mēs drīz atrodam pielietojumu tam, ko Kungs mums ir devis. Piemēram, mūsu dzīvesbiedrs grēko pret mums, un mēs grēkojam pret viņu. Ko mēs darām? Mēs atveram savu maisu un sakām: „Redzi, šeit man ir vesels maiss pilns ar žēlastību, žēlsirdību un piedošanu. Paņem no tā arī sev!” Mūsu bērni grēko pret mums, mūsu kolēģi mūs sarūgtina, mūsu tuvākie mūs iedzen stūrī. Mēs atbildam: „Lūk, man ir pilns maiss ar piedošanu. Nemiet! Tas pieder jums.” Vai arī, ja mēs sastopam cilvēku trūkumā un nespējam paiet garām. „Draugs, es esmu saņēmis Kunga žēlastību. Lūdzu, saņem Viņa žēlastību un mīlestību no manis.” Un svētdienā Dievs mūs atkal aicina pie sava žēlīgā klātbūtnes un apsoltījumu Vārda, lai atkal uzpildītu mūsu maisus un sūtītu mūs atpakaļ pasaulē.

Šajā augusta mēnesī es aicinu ikvienu no jums nākt uz dievkalpojumiem sirdī paturot lūgšanu, lai Dievs nāk un piepilda jūs ar Savām žēlastības dāvanām, lai jūs, dodoties prom no dievkalpojuma, varētu ņemt to visu līdzī un atrastu tam pielietojumu savā ikdienas dzīvē!

JAUNUMI GRĀMATU GALDĀ

Luterisma mantojuma fonds piedāvā lasītājiem Guntara Baikova grāmatu "Un divi tapa viens – Dieva gudrība cilvēku attiecībām"

Ievadā autors piemin savu studiju laika pieredzi, kad uz jautājumu, kāda ir šī brīža lielākā cīņa, pieci studenti no Āfrikas atbildēja, ka tā notiek Rietumos un tā ir cīņa PRET laulības institūciju.

Daudzi būs dzirdējuši par tā saukto salami taktiku. Tā ir pavisam vienkārša. Ir zināms, kā tiek sagriezta salami desa – plānās jo plānās šķēlītēs. Nogriez šķēli, un šķiet, ka desa nemaz nav palikusi Tsāka. Nogriez vēl vienu. Atšķirība arvien nav redzama. Vienas šķēlītes nogriešanu ir gandrīz neiespējami pamanīt, tomēr, ja turpinām griezt šķēlīti pēc šķēlītes, beigu beigās no desas nekas vairs nebūs atlicis.

Kaut kas līdzīgs ir noticis cīņoties pret laulības institūciju. Soli pa solim gadsimta laikā cilvēku attieksme pret laulību ir radikāli mainījusies.

Piemēram:

- mīlestība tiek atdalīta no laulības
- sekss tiek atdalīts no bērnu radīšanas
- sekss tiek atdalīts no laulības
- kopdzīve tiek atdalīta no laulības utt.

Taču šajā grāmatā autors nenodarbojas ar kritiku un cik viss ir slikti. Tieši otrādi, viņa pieeja ir pozitīva, proti, tiek aplūkotas daudzas un dažādas tēmas, kuras atklāj brīnišķīgo Dieva nodomu jeb plānu vīrieša un sievietes savstarpējām attiecībām laulībā. Piemēram: Kas ir vīrietis? Kas sieviete? Kādi ir laulības mērķi? Kā dzīvot laulībā? Vīra aicinājums. Sievas aicinājums. Sekss kā Radītāja dāvana utt.

Savukārt, grāmatas noslēgumā autors ir vēl pievienojis piecus noderīgus pielikumus:

- Divdesmit socioloģisko iemeslu, kāpēc laulība ir svarīga
- Kristīgās padomdošanas vadlīnijas
- Divdesmit soc. iemeslu, kāpēc nedzīvot kopā bez laulības
- Vadlīnijas pirmslaulības apmācībai un Bībeles stundām
- Samierināšanās svētbrīdis

Šī nelielā, taču ļoti saturīgā un vērtīgā grāmatiņa ir iegādājama gan fonda birojā, gan IHTIS un AMNIS veikalos. Kā arī varat to atrast mūsu draudzes grāmatu galdā!

KAPU SVĒTKI

Kapusvētki 2020.gada 8.augustā:

- Plkst.14.00 Mierakalna kapos
- Plkst.15:00 Biksenes kapos
- Plkst.16:00 Balvānīcu kapos

KALENDĀRS

“Ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.”

/Jēk. 4:15/

Cesvaines draudzes kalendārs

Datums	Dievkalpojumi un notikumi		Papildinformācija
Svētdiena 2.augusts	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	9. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 6.augusts	18 ⁰⁰	Padomes sēde	Mūsu Kunga Apskaidrošanas diena
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 9.augusts	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	10. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 13.augusts	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 16.augusts	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	11. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 20.augusts	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 23.augusts	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	12. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 27.augusts	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 30.augusts	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	13. svētdiena pēc Vasarsvētkiem

KONTAKTI

Mācītāja pieņemšanas laiks ir ceturtdienās no plkst. 17⁰⁰ -19⁰⁰.

Mācītājs Reinis Bikše, tel.26899309, bikse.reinis@gmail.com

Draudzes priekšnieks Normunds Kārklīņš, tel. 29169309, normundskarklins69@inbox.lv

Draudzes locekļu ikgadējo ziedojumu pret kvīti un pārējos ziedojumus lūdzam pārskaitīt uz draudzes bankas kontu:

Cesvaines evaņģēliski luteriskā draudze, Baznīcas ielā 4, Cesvainē, LV4871,
Reģ. nr. 90000507727, AS SEB banka, konta Nr. LV 92UNLA0050011543844

„Draudzes Vēstis” lasi arī draudzes mājaslapā: www.cesvainesdraudze.lv

Un seko līdzi draudzes facebook lapai: facebook.com/cesvainesdraudze